

сплатити вартість засобів охоронної сигналізації, а проведення монтажних робіт здійснюється на акційних умовах.

Усе вищевикладене дозволяє визначити таку діяльність пріоритетною у сфері віктимологічної профілактики крадіжок з проникненням у житло, інше приміщення чи сховище.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінологічна віктимологія: Посібник / За заг. ред. професора О.М. Джужі. – К.: Київ. нац. ун-т внутр. справ, 2006. – 416 с.

2. Про профілактику майнових злочинів шляхом залучення під охорону ДСО квартир та інших приміщень з особистим майном громадян. Довідка Державної служби охорони при МВС України, 2013.

Анісімов О.І.,

ад'юнкт кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права
Національної академії внутрішніх
справ

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФІЗИЧНОГО НАСИЛЬСТВА У СІМ'Ї ЩОДО ДІТЕЙ

Останнім часом в Українському суспільстві поряд із нагальними економічними питаннями значна увага приділяється проблемам забезпечення, дотримання і реалізації основоположних прав людини і громадянина. Важливим, найделікатнішим напрямом у цьому питанні є дотримання прав дитини, а особливо у сім'ї.

Відносини у сім'ї є фундаментом для здорового, всебічного та гармонійного розвитку особистості дитини, а забезпечення та дотримання прав дитини у родині є беззаперечним обов'язком батьків або осіб, які їх замінюють.

Аналіз стану справ щодо реалізації прав та інтересів дітей в українській родині свідчить про загострення низки проблем.

На сьогодні ми маємо ситуацію, коли реальне становище дітей не відповідає міжнародним стандартам. За останні роки в Україні значно знизився рівень захисту дитини в родині. Звичайними стали раніше мало поширені явища: недоїдання, бідність, бездоглядність, соціальне сирітство і соціальна дезадаптація. Діти зазнають фізичного, психологічного та економічного насильства з боку батьків.

Так, за інформацією українського представництва ЮНІСЕФ 70 % дітей зазнають фізичного насильства у родині. Це загрозливий показник, адже усього в Україні налічується близько 8 млн. дітей, тобто насильства зазнають 5,6 млн. осіб. Вказане обумовлює виникнення соціально-педагогічної проблеми реалізації прав дитини в сім'ї.

На основі аналізу наукових досліджень було визначено причини терпимості до проявів насильства щодо дітей, серед яких є: традиції та звичаї; низька культура; необізнаність батьків із сутністю прав дитини, з умовами та шляхами їх реалізації у сім'ї. До того ж наше суспільство лояльно сприймає фізичний вплив батьків, вихователів та вчителів на дітей у так званих «виховних цілях», зокрема буденним є застосування стусанів, потиличників, ударів ременем або різками, тривале стояння у кутку на колінах і т.п.

Варто відмітити, що більше 60 % українських дітей у віці до 14 років стають жертвами фізичного або психічного покарання. За цим показником з Україною можуть порівнятися такі країни, як Беліз (71 %) і Тринідад і Тобаго (77 %). Серед країн СНД подібна поведінка відносно дітей практикується у Білорусі (84 %), Таджикистані (78 %), Вірменії (70 %). Окремо необхідно вказати на експлуатацію дітей в українських родинах. Так, 7 % дітей у віці від 5 до 11 років неправомірно залучаються до праці. За показниками використання дитячої праці Україна може бути порівняна з Індонезією, Панамою та іншими.

У зв'язку з цим закріплений нині в Україні механізм забезпечення й гарантування прав, свобод і законних інтересів дитини потребує вдосконалення. Одна з неодмінних та найважливіших складових такого вдосконалення – розвиток законодавства в цій сфері, зміст якого має враховувати моральноціннісний вимір дитинства як ключового періоду в розвитку будь-якої людини. Адже відповідно до Конвенції ООН про права дитини усі форми насильства шкідливі і можуть

вчинити негативний вплив на всі сторони життя дитини. Діти, піддані насильству, частіше страждають від недостатнього харчування і хвороб, гірше учаться в школі, у них знижена самоповага. Крім того, насильство породжує насильство. Дитина, що росте в обстановці, у якій є насильство, схильна конфліктувати з іншими дітьми, дорослими чи самим собою насильницьким шляхом.

Відзначаємо, що захист прав дітей в Україні слід посилювати на рівні соціальних служб та правоохоронних органів. Сьогодні в нашій країні складно довести факти насильства у сім'ї щодо дітей, адже слово дорослого є вагомішим. Діти, постраждалі від насильства, рідко звертаються до відповідних органів, а щоб притягти до відповідальності особу яка вчинила насильницькі дії необхідно показати дитину із значними тілесними ушкодженнями або ж і взагалі покалічену.

В Україні механізми захисту прав людини і громадянина слабкі і недосконалі, тож не дивно, що так масово порушуються і права дітей, зокрема у сім'ї.

Закономірно, що політика держави щодо питань соціально-правового захисту дітей, формується, в першу чергу, на законодавчому рівні. За активною участю міністерств, дитячих та молодіжних організацій, наукових закладів проведено роботу щодо підготовки нормативно-правової бази, яка знайшла своє втілення в законодавчих актах Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Указах Президента та інших нормативно-правових документах. Не зважаючи на досить велику кількість документів, що забезпечують юридичну підтримку дитинства в Україні, діти продовжують залишатися однією з найменш захищених категорій населення.

До того ж законодавство з питань запобігання сімейного насильства щодо дітей стане ефективним інструментом захисту лише за умови широкого доступу до інформації із проблеми профілактики насильства в сім'ї, плідного співробітництва громадських організацій та органів влади й місцевого самоврядування, а також активної протидії кожного з нас в цьому принизливому для людської гідності явищу. Немає алгоритму дій на усі випадки життя, тому що ситуації можуть бути дуже різними. Але запобігати насиллю щодо дітей просто

необхідно для їх нормального повноцінного існування у дорослому житті.

Челпан О.В.,

здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ

СТАН ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ ЗАПОБІГАННЯ ПОШКОДЖЕННЮ ШЛЯХІВ СПОЛУЧЕННЯ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

Актуальність досліджень злочинів у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту обумовлена суттєвою інтенсифікацією різних видів поведінки як умисної, так і необережної у різних сферах діяльності та збільшенням завданої шкоди цими діяннями. Проблема відповідальності за порушення встановлених правил безпеки руху та експлуатації транспорту були предметом дослідження вітчизняних і зарубіжних вчених, але протягом тривалого часу наукові дослідження протиправних дій у транспортній сфері та їх недопущення були переважно кримінально-правового характеру.

«Злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту представляють для людини велику загрозу. Адже експлуатація транспорту з порушенням нормативно визначеного порядку його функціонування може призводити до загибелі людини, настання для неї інших тяжких наслідків, погіршення середовища її проживання тощо» [1].

Незважаючи, на досить інтенсивне теоретичне дослідження, в науці кримінального права, до цього часу немає єдиної думки щодо окремих принципових питань, пов'язаних з дослідженням конструювання складів та регламентації відповідальності за злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту. При дослідженні кримінально-правової природи злочинів у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту були здійснені спроби вирішення не тільки питань кримінальної відповідальності за вчинені злочини, але й пошук оптимальної конструкції досліджуваних злочинів, який спрямований на